

Сцена IV

Петко. (влязъ)

Ахъ Букурещъ! Букурещъ! Хубаво нѣщо. Господинъ Михаилъ, то е, чорбаджи Михалаки, ме праща тамъ подиръ нѣкой день, по работа. Слава Думнезеудуй! Щж се избавжъ отъ тукашнѣи калъ и прахъ и отъ тукашна та задушена атмосфера. Хж! по желѣзница та отъ Гюргево право въ Букурещъ. А дѣ да слѣзж? въ хану *Габровени ли*, въ хотель *Булгария* ли, или въ *Трансилванія*? Подобрѣ въ *Трансилванія*, че тамъ щж се найджъ въ вѣти познайници хжшове, ако сж остали, и съ лудия Кара-Георги за да ми прочете дечешитѣ, които праща на Вилхелма и на Горчакова. . . . Ахъ Букурещъ! (пѣе).

Азъ живѣжъ въ Букурещъ!
Земний рай е, ще рѣчешъ,
Има всичко щото щешъ!

Вай!

Но нѣмамъ! хж, хж, хж,
Но нѣмамъ тра ра ранъ,
Нито банъ!

Ходихъ въ Поду-Могошой,
Тамъ срѣщнахъ единъ чокой,
Много богатъ, Боже мой!!

Вай!

Но нѣмамъ хж, хж, хж,
Но нѣмамъ тра, ра, ранъ,
Нито банъ!

Тамъ видѣхъ една мома

добра вечер, когато въ Букурещъ
не бивало да има
и нѣма